

Wspomnienie o hm. Stanisławie BOJARSKIM (1931 – 2014)

31 stycznia 2014 roku odszedł na Wieczną Wartę harcmistrz Stanisław Bojarski, który całe swoje życie związał z harcerstwem. Był długoletnim członkiem i instruktorem Związku Harcerstwa Polskiego, doświadczonym wychowawcą dzieci i młodzieży. W swoim biogramie, zamieszczonym w wydawnictwie Chorągwi Stołecznej pt. „Instruktorzy w służbie Ojczyźnie, Warszawie, Dziecku 1945 – 2004” (tom II), napisał: „Harcerstwo to szkoła solidarności między ludźmi, tolerancja i szacunek dla inaczej myślących, jeżeli przestrzegają norm etyczno-moralnych. Służba Polsce to motto działalności ZHP bez względu na orientacje polityczne.”

Urodzony 14 sierpnia 1931 roku w Brześciu n. Bugiem, do harcerstwa wstąpił w 1945 roku, zapisując się do 41 Warszawskiej Drużyny Harcerzy; drużyna ta zorganizowała się na przełomie marca i kwietnia tego roku w ramach Hufca Harcerzy Warszawa-Śródmieście, przy Szkole Podstawowej nr 1 przy ul. Marszałkowskiej 95. We wrześniu 1947 roku został przybocznym w tejże drużynie.

Do 41 WDH powrócił w grudniu 1956 roku, gdy po Zjeździe Łódzkim grono instruktorów Warszawy postanowiło reaktywować tę drużynę, tym razem przy Technikum Budowlanym przy ul. Górnośląskiej. Intensywny rozwój harcerstwa w tym okresie spowodował, iż 41 WDH rozrosła się do rozmiarów szczepla harcerskiego; pierwszym komendantem tego szczepla został właśnie druha Bojarski.

Pierwszy stopień instruktorski – drużynowego po próbie – otrzymał w 1949 roku; w 1958 roku został mianowany podharcmistrzem, a w 1959 roku – harcmistrzem.

W latach 1958 – 1960 był komendantem Hufca Warszawa-Agricola, a w latach 1961 – 1982 instruktorem Wydziału Młodzieży Starszej Komendy Chorągwi Stołecznej ZHP.

Był organizatorem i komendantem wielu obozów i zimowisk harcerskich. W 1959 roku był zastępcą szefa Akcji Północ Chorągwi Warszawskiej, a w latach

1974 – 1982 komendantem Stanicy Chorągwi Stołecznej w operacji „Bieszczady 40”.

Był absolwentem Politechniki Warszawskiej z tytułem magistra inżyniera elektryka. Wieloletni pracownik, konstruktor i prezes Zarządu Zakładów Urządzeń Teatralnych, autor wielu patentów i nowatorskich rozwiązań urządzeń zastosowanych w teatrach polskich i zagranicznych. Kierował robotami elektrycznymi w odbudowywanej Filharmonii Narodowej i Teatrze Wielkim, a także w budowanym Teatrze Komedia w Warszawie. Był dyrektorem Zakładu Produkcyjnego Centralnej Składnicy Harcerskiej, która przez wiele lat zaopatrywała harcerstwo w mundury, sprzęt obozowy i sprzęt do zajęć programowych. Był także dyrektorem Zakładu Szkoleniowo-Produkcyjnego Polskiego Związku Głuchych.

Od 2003 roku był członkiem Komisji Historycznej Chorągwi Stołecznej ZHP, w której zajmował się dokumentowaniem historii harcerstwa Warszawy. Świadectwem tej działalności są liczne opracowania opublikowane w „Biuletynie Historycznym Chorągwi Stołecznej”.

Druh Stanisław Bojarski został odznaczony m. in. Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, dwukrotnie Złotym Krzyżem Zasługi, Złotym Krzyżem „Za Zasługi dla ZHP”, Złotą Honorową Odznaką „Za Zasługi dla Warszawy” oraz Odznaką Zasłużonego Działacza Kultury. Wynika z tego, że dobrze zasłużył się Związkowi Harcerstwa Polskiego.

(opracował hm. Andrzej Rzuchowski)